

Διευκρινήσεις Μητρ. Πειραιώς για τη στάση του στην Ιεραρχία

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Διευκρινήσεις σχετικά με την προσωπική του θέση αναφορικά με το ζήτημα της ουκρανικής Αυτοκεφαλίας, αλλά και για την στάση που ετήρησε κατά την έκτακτη Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος παρέχει με επιστολή του ο Μητροπολίτης Πειραιώς, κ . Σεραφείμ δίνοντας παράλληλα στην δημοσιότητα την εισήγησή του προς το σώμα της Ιεραρχίας.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρει ότι ουδέποτε απεδέχθη την πρόταση του Μακαριωτάτου περί αναγνώρισεως της Αυτοκεφαλίας της Εκκλησίας που δημιουργήθηκε στην Ουκρανία. Προσθέτει ωστόσο ότι ο ίδιος δεν θα προβεί ατομικώς σε οιαδήποτε ενέργεια διασπάσεως της ενότητας του Σώματος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, “διότι αυτό θα συνιστούσε άφρονα και αντιεκκλησιαστική ενέργεια”

Η επιστολή του Μητροπολίτου Πειραιώς

Ο Προφητάναξ Δαυίδ προσευχόμενος προτείνει «σύμβασι» καί «συμφωνία» μέ τόν Πανάγιο Θεό λέγων: «Λύτρωσέ με από συκοφαντίας ανθρώπων καί φυλάξω τάς

έντολάς σου» (Ψαλμ. 118, 134).

Ο διαχρονικός αυτός λόγος έχει εφαρμογή σέ κάθε μετρητή στιγμή του χρόνου. Είναι έξωφρενικό ότι ή ταπεινότητά μου πού μόνος κατά τήν έχθρην έκτακτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας μέ θέμα τήν Οὐκρανική κρίσι, κατέθεσα πολυσέλιδο υπόμνημα τό ὁποῖο ἔχει ἤδη δημοσιευθεῖ 12/9/2019 μέ τίτλο: «Τό Οὐκρανικό ζήτημα. Ἡ ἀληθής Κανονική θεώρησις. Ἡ Διαπίστωσις. Ἡ Λύσις» στά Πρακτικά τῆς Ἱεραρχίας καί ἀναλύοντας τό ἀνωτέρω υπόμνημα ἐμίλησε ἀρκετή ὥρα ἐπί τῆς κανονικῆς οὐσίας τοῦ θέματος, καταρρίπτων μέ προσφυγή στούς ἱ. Κανόνες καί τήν κανονική τάξι τό ἀβάσιμο καί ἔωλο κανονικῶς πόρισμα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νομοκανονικῶν Ζητημάτων πού υἱοθέτησε πλήρως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμος στήν Ἱεραρχία καί εἰδικώτερα ὅτι δῆθεν κατά τούς Θ΄ καί ΙΖ΄ ἱ. Κανόνες τῆς Ἀγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει τό προνόμιο τῆς «ἐκκληίου προσφυγῆς» παρά Ἀρχιερέων ὅλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Κλιμάτων, ἐνῶ αὐτό προδήλως δέν ἰσχύει διότι οἱ συγκεκριμένοι κανόνες καθιερώνουν παράλληλη δικαιοδοσία στόν Ἐξαρχο τῆς Διοικήσεως (σημερινό Προκαθήμενο κάθε τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καί στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη ἡ Ἀγία ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐπικυρώσασα ὀρισμένως καί ὀνομαστικῶς τούς κανόνες τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου, ἐπέλυσε γιά πάντα αὐτό τό θέμα. Συνεπῶς διευκρίνησα στήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας ὅτι χωρίς δωσιδικία καί ἀρμοδιότητα ἡ Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπελήφθη τελεσιδίκων καί ὀριστικῶν ἀποφάσεων κατά τέως κληρικῶν καί ἤδη λαϊκῶν τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀποκαταστήσασα αὐτούς καί ἐπομένως οἱ σχετικές ἀποφάσεις εἶναι ΑΚΥΡΕΣ διότι ἐλήφθησαν ὑπό ἀναρμοδίου ὀργάνου καί ὅσα χρόνια καί νά περάσουν θά παραμένουν ΑΚΥΡΕΣ, διότι στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἰσχύει τό De facto ἀλλά μόνο τό De jure.

Αὐτό ἐπιφέρει ὡς ἔννομη κανονική συνέπεια ὅτι ἡ συγκληθεῖσα λεγομένη «ἐνωτική Σύνοδος» εἶναι καί αὕτη ΑΚΥΡΟΣ διότι ἀπαρτίστηκε ἀπό λαϊκά πρόσωπα καί κατά ταῦτα ἡ χορήγησι τοῦ καθεστώτος τῆς Αὐτοκεφαλίας σέ αὐτήν τήν μή ὑποστατή «ἐκκλησιαστική» Δομή ἀποβαίνει ΑΚΥΡΟΣ.

Κατόπιν αὐτῶν τῶν προδήλων κανονικῶν ἀκυροτήτων πού προσπαθοῦν κάποιοι νά ἀντικρούσουν μέ προσφυγή στήν Ὁθωμανική αἰχμαλωσία τῆς Ἐκκλησίας καί στό Ρούμ Μιλλιέτ παρασιωπῶντες τήν κανονική τῆς Ἐκκλησίας τάξι τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐζήτησα ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν σύγκλησι Πανορθοδόξου Συνόδου γιά τήν ἐπίλυσι τοῦ δυσχερεστάτου αὐτοῦ θέματος πού ἐμπλέκεται δυστυχῶς ἡ γεωπολιτική καί ἡ γεωστρατηγική μέ ἐνέργειες πρός ὅλους τούς Προκαθημένους τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων

Ἐκκλησιῶν.

Ταυτοχρόνως ἐμέμφθη τήν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων διότι οὐδεμία εἰσήγησι παρουσίασε στήν Διάρκη Ἱ. Σύνοδο, στόν Μακαριώτατο Πρόεδρο καί τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τίς ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τήν προεκτίμησι τῶν τυχόν συνεπειῶν γιά τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τήν διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας καί τήν ἀναγνώριση ὑπ' Αὐτῆς Παλαιοημερολογιτῶν ἐν Ἑλλάδι.

Συγχρόνως ἀπήντησα στόν Πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Νομοκανονικῶν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ὀνούφριος δέν εἶχε καμμία δυνατότητα νά συμπράξει στήν λεγομένη «ἐνωτική Σύνοδο» ὅπως δέν θά εἶχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν νά συμπράξει μέ τόν αὐτοτιτλοφορούμενο ὡς «Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν» κ. Παρθένιο Βεζυρέα, καθηρημένο Διάκονο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπομένως ὑπῆρξα ὁ μόνος πού ὠμίλησε ἐπὶ τῆς οὐσίας καί δυστυχῶς ἐπειδὴ ἀπεχώρησα ἀπό τήν Ἱεραρχία θεωρῶν ὅτι ἐτελείωσε δέν παρευρέθην κατά τήν σύνταξι τοῦ Ἀνακοινωθέντος καί ἐκ παραδρομῆς ἴσως ἡ ἐπὶ τοῦ Τύπου τριμελῆς Ἐπιτροπή δέν διευκρίνισε ὅτι ὁκτώ Συνοδικοί Σύνεδροι ἐζήτησαν τήν ἀναβολή λήψεως ἀποφάσεως διὰ τό δυσχερές τοῦ ζητήματος καί ἡ ταπεινότης μου μόνον ἐζήτησε τήν ἄμεση σύγκλησι Πανορθοδόξου Συνόδου, κατά τήν ὁποίαν ἡ Κανονική Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπό τόν Μητροπολίτη Ὀνούφριο θά εἶχε τήν δυνατότητα καί τήν εὐθύνη νά ἐκκλησιάσῃ τούς καθηρημένους, ἀναθεματισμένους καί ἀχειροτονήτους ψευδοκληρικούς τῶν σχισματικῶν δομῶν τῆς Οὐκρανίας καί νά ἐπιφέρει τήν εἰρήνευσι στήν πολύπαθη αὐτή χώρα, ἐφ' ὅσον ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι καί ἀπολύτως Αὐτόνομος ἀπό τήν Ρωσική Ἐκκλησία.

Ἐπομένως τά ὅσα ἀναγράφονται δέν ἀποδίδουν τήν ἀλήθεια διότι οὐδέποτε ἀπεδέχθην τήν πρότασι τοῦ Μακαριωτάτου περί ἀναγνώρισεως τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς ἀκύρου καί ἀνυποστάτου «Ἐκκλησίας» πού δημιουργήθηκε στήν Οὐκρανία, ὅπως στοιχειοθετήθηκε λέγων εὐθαρσῶς ὅτι καλούμεθα νά ἀναγνώρισωμε ἀκύρους ἐκκλησιαστικές πράξεις οἱ ὁποῖες διαλύουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπιφέρουν τραγικὰς συνεπείας, προειδοποιῶν δι' αὐτάς ἀπό τώρα.

Ἐν κατακλείδι βεβαίως ἐδήλωσα ὅτι δι' αὐτό τό διοικητικῆς φύσεως θέμα πού δέν τυγχάνει θέμα Ὁρθοδόξου ἀκριβείας περί τήν πίστιν, δέν θά προβῶ ἀτομικῶς εἰς οἰανδήποτε ἐνέργεια διασπάσεως τῆς ἐνότητος τοῦ Σώματος τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς θά ἔπρατα αὐθωρεῖ διὰ θέμα Οἰκουμενιστικῆς Διακοινωνίας, ἐφαρμόζων τόν ΙΕ' Ἱερό Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἀγίας Συνόδου διότι αὐτό θά συνιστοῦσε ἄφρονα καί ἀντιεκκλησιαστική ἐνέργεια.

Διαμαρτύρομαι επομένως δι' ὅσα κακοήθη σχόλια ἐγράφησαν λόγω παραπληροφόρησης καί ἀγνοίας τῆς ἀληθείας.

Ἄλλωστε οἰοσδήποτε δύναται νά ἀναζητήσῃ τό σχετικό κείμενό μου ἀπό τά Πρακτικά τῆς ἐχθесινῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖο καί παραθέτω αὐτούσιο κατωτέρω, ἐξουσιοδοτούμενος δημοσίᾳ ἀπό ἐμένα:

Πρός Τήν

Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΑΘΗΝΑΙ

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

1. Ἡ ἀπόλυτος ἐνώπιον Θεοῦ εὐθύνη τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διατήρησις καί ἡ μή διασάλευσις ἐπ' οὐδενί τῆς κανονικῆς, ἐκκλησιολογικῆς καί λειτουργικῆς ἐνότητός Της, ἀξίας ὑπερτάτης κατὰ τήν Ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου δεηθέντος «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς» (Ἰω. 17,11). Αὕτη ὁμως ἡ ἐνότης ὀρίζεται ἀπό τό σαφῆ προσδιορισμό τοῦ Κυρίου, «καθῶς ἡμεῖς» πού σημαίνει ὅτι πρότυπο αὐτῆς τῆς ἐνότητος εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός. Ὅπως ἠνωμένα καί ὁμοούσια εἶναι τά τρία πρόσωπα τοῦ Παναγίου Θεοῦ ἐν ἀπολύτῳ, ἀληθείᾳ, δικαιοσύνῃ καί ἀφάτῳ ἀγάπῃ ὀφείλομεν νά διατηροῦμε τήν ἐνότητα τῆς πίστεως «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3). Ἐπομένως ἐνότης πού δέν ἔχει ὡς πρότυπον τό «καθῶς ἡμεῖς» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί στηρίζεται στό ψεῦδος, στή βία καί στήν παραβίασι τῶν ἐντολῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, ὅπως σήμερα ἐπιχειρεῖ ὁ συγκρητιστικός οἰκουμενισμός εἶναι βιασμός τῆς ἀληθείας καί τῆς οἰκείωσης τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ Πατερική ρῆσις τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πῶς ἀκόμη καί τό μαρτύριο, ἡ ὑψίστη ἀπόδειξις τῆς ἀφοσιώσεως καί τῆς ἀγάπης στόν Θεό, δέν μπορεῖ νά ἀποπλύνει τό κακούργημα τοῦ σχίσματος καί τῆς αἵρέσεως «τό σχίσμα οὐδέ αἷμα μαρτυρίου ἀποπλύνει». Ἡ ἐνότης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος πού ἀποτελεῖ κατὰ τόν μεγαλειώδη ὀρισμό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ

Κεφαλή Ἐκεῖνον (Ἐφ. 1,22-23) εἶναι ἀδιαπραγμάτευτος ἀξία καί δι' αὐτό ἡ αἵρεσις τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ καί ἡ δι' αὐτῆς διασάλευσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ἀποτελεῖ κανονικό ἔγκλημα. Ἐπομένως, ὅποιαδήποτε ἐκκλησιαστική κίνησις, παρ' οἴουδήτινος, πού προσβάλλει τήν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἔκπτωσι, διά τήν ὁποίαν θά ἀποδοθεῖ λόγος ἐνώπιον τοῦ Δομήτορος καί Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως στήν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ἐντελῶς ἀνεδαφικό νά ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν «ἀποκατάστασι» καί εἴσοδο σέ Αὐτήν, ἀμεταμελήτων καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων, παρασυναγώ-γων καί σχισματικῶν προσώπων, μέ φερόμενες «ἐνοριακές συναθροίσεις» καί τήν ἰδία στιγμή αὐτό τό γεγονός, νά ὁδηγεῖ σέ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ 12.500 κανονικές ἐκκλησιαστικές ὀντότητες-Ἐνορίες καί 100 κανονικούς Μητροπολίτες στήν Οὐκρανία, καί μέ ἕνα Πατριαρχεῖο 270 Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί ἄνω τῶν 250.000.000 πιστῶν, σήμερα μάλιστα πού ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο) ἀναδιοργάνωσε τό ψευδοπατριαρχεῖο Κιέβου, μέ χαρακτηριστική πρόσφατη ἀπόφασι Οὐκρανικοῦ Δικαστηρίου πού ἀπαγόρευσε τήν διάλυσή του, ἐναχθεῖς ἀπό τά «ἔκγονά» του!!! (<https://www.romfea.gr/ekklisies-ts/ekklesia-tis-tis-oukranias/31349-to-dikastirio-apagoreuse-stin-autokefali-ekklisia-tis-oukranias-na-dialusei-to-legomeno-patriarxeio-kiebou>).

2. Συνυπογράφω τό ἀπό 1/9/2019 ἀποσταλέν κείμενο τοῦ πάντοτε μετά μεγίστης ὀξυνοίας, ἐπιγνώσεως τῶν γεγονότων, διακρίσεως βαθυνουστάτης, γράφοντος Πανοσιολ. Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ Ἀγιορείτου (ἱ. Κελλίων Φιλαδέλφου) ὅσον ἀφορᾷ στήν γεωπολιτική διάστασι τοῦ θέματος, προσθέτων ὅμως, ὅτι οἱ Εὐρωατλαντισταί ἐπιχειροῦντες νά συμπνίξουν τήν Ρωσική Ὁμοσπονδία, ἔχουν καταρτίσει σχέδιο ἀποκοπῆς τῆς ἀπό τίς θερμές λεγόμενες θάλασσες, μέ προτεκτοράτα μετά τίς χῶρες τῆς Βαλτικῆς, τίς Μολδαυία, Οὐκρανία, Γεωργία καί τό Ἀζερμπαϊτζάν, γεγονός πού «ἀνάγκασε» τήν Ρωσική Ὁμοσπονδία νά καταλάβει στρατιωτικῶς καί νά «προσαρτίσει» τήν Κριμαία γιά νά ἔχει ἔξοδο διά τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης, στήν Μεσόγειο καί στά συμφέροντά της στήν Μέση Ἀνατολή. Εἶναι πρόδηλο τό γεγονός ὅτι τό τεράστιο Κράτος τῆς Ρωσίας, δέν μπορεῖ νά περιοριστεῖ στό λιμάνι τοῦ Ἀρχαγγέλου στόν Ἀρκτικό κύκλο καί τοῦ Βλαδιβοστόκ ἀπέναντι ἀπό τίς Ἰαπωνικές νήσους στόν Εἰρηνικό ὠκεανό. Ἐπομένως στό Οὐκρανικό ζήτημα ἐργαλειοποιήθηκε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς κατά καιρούς δηλώσεις κυβερνητικῶν στελεχῶν τῶν ΗΠΑ μέ πρωτιστεύουσα τήν σχετική συγχαρητήρια δήλωσι τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Μάϊκ Πομπέο γιά

τήν χορήγησι Αὐτοκεφαλίας στήν λεγομένη «Οὐκρανική Αὐτοκέ-φαλη Ἐκκλησία» (<http://www.skai.gr/news/world/article /394142/apoluti-stirixi-ton-ipa-sto-autokefalo-tis-oukran-ikis-ekklisias/>), γεγονός πού δέν ἔχει προηγούμενο, γιά μία αὐστηρῶς ἐκκλησιαστική ἐνέργεια νά συγχαίρει ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Βεβαίως ὁ Ἑλληνικός λαός τελεῖ σέ παραπικρασμό ἀπό τήν ἄκριτη Ρωσική ἐξωτερική πολιτική, ἐνισχύσεως τοῦ διαχρονικοῦ ἐχθροῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῶν Ὁρθοδόξων Βαλκανικῶν λαῶν, τοῦ Τουρκικοῦ Ἰσλαμικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τόν ὁποῖον ὄχι μόνο ἐξοπλίζει μέ ὑπερσύγχρονα ὀπλικά συστήματα, ἀλλά καί τόν ἀναβαθμίζει σέ πυρηνική δύναμι μέ τήν κατασκευή τριῶν πυρηνικῶν ἐργοστασίων. Δέν λησμονοῦμε τήν διαχρονική συμπεριφορά τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων «ἀδελφῶν» μας ἀπό τά Ὁρλωφικά (1770) στήν Μεγάλη Βουλγαρία τῆς Συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου (1877-1878), ἀπό τήν Ἱερά Συμμαχία (1815) στήν Παλαιστίνη Ἐταιρεία (1882) διαρπαγῆς τῶν προσκυνημάτων τῶν Ἀγίων Τόπων ἀπό τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο, ἀπό τόν ἐξοπλισμό τοῦ Λένιν στόν Κεμάλ Ἀτατούρκ καί τούς Τσέτες γιά τίς γενοκτονίες τοῦ Ποντιακοῦ καί Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἕως τήν σημερινή ἐχθρική συμπεριφορά τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας μέ τόν ἐξοπλισμό τῆς Τουρκίας καί τήν πυρηνική της ἀναβάθμισι. Δέν θά μπορούσε ὁ Πρόεδρος Πούτιν καί ἡ μεγάλη Ρωσική Ὁμοσπονδία νά συστήσει ἕνα κραταίό Ὁρθόδοξο τόξο, ἀντίπαλο δέος τῶν Εὐρωατλαντιστῶν καί τῶν ὀπισθεν κεκρυμένων Σιωνιστῶν καί μέ ἕνα τηλεφώνημα νά προστατεύσει τόν πρῶτο Θρόνο κατά τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Τουρκική θηριωδία, νά ἀνοίξει τήν Χάλκη, νά λειτουργήσει τήν Ἀγία Σοφία, τό παλλάδιον τῶν Ὁρθοδόξων, νά ἀναγνωρίσει ἡ Τουρκία τήν διεθνή Νομική Προσωπικότητα τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Νά ἀποδοθοῦν σέ Αὐτό οἱ περίπυστοι Ἱ. Ναοί τῆς μαρτυρικῆς Ρωμηοσύνης, πού ἔχουν μετραπεῖ σέ τεμένη; Ὅλα αὐτά δέν μπορούμε νά τά λησμονήσωμε, οὔτε τήν ὑφέρπουσα φενάκη τῆς «τρίτης» Ρώμης ἢ τῆς θεωρίας τῶν λευκῶν καλιμαυχίων, ἀλλά καί δέν δυνάμεθα ἐκκλησιολογικά νά συμβάλωμε μέ λόγους ἢ ἔργα στήν διασάλευσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

3. Παρακολουθῶ ὅπως στήν ἀρχή κατέθεσα κείμενα καί δημόσιες τοποθετήσεις Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, Ἑλλογιμωτάτων καί Ἐντιμολογιωτάτων Καθηγητῶν καί ἄλλων δημοσιολογούντων οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται σέ περιπτωσιολογίες ἀντικανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐνεργειῶν κατά τό Ρούμ Μιλλιέτ, καθῶς καί στούς γνωστούς ἰ. κανόνες Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ τῆς τοπικῆς Συνόδου τῆς Σαρδικῆς ἢ προβάλλουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Ταμιοῦχος τῆς

Χάριτος δέν υπόκειται σέ περιορι-σμούς, ἥ ὅτι ὑφίσταται κανονικῶς ἡ δυνατότητα ρυθμίσεως τοῦ θέματος μέ τήν χρήσι οἰκονομίας καί ὄχι τῆς ἀκριβείας, ἥ ὅτι μέ τήν ἀνάκλινι τῆς Πράξεως τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ τοῦ 1686 σήμερα 300 χρόνια μετά ταῦτα, ἄλλαξε πλέον τό κανονικό καθεστώς τῆς Οὐκρανίας ἥ ἀποπειρῶνται νά ἀντλήσουν ἐπιχειρήματα ἀπό τήν Ὀθωμανική αἰχμαλωσία τοῦ Γένους καί τῆς Ἐκκλησίας ἥ ὅτι μόνη προϋπόθεσι τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἡ μετάνοια γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν σχισματικῶν καί παρασυναγώ-γων, ἥ προβάλλουν τό πρόδηλο δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χορηγήσεως τοῦ καθεστώτος τῆς Αὐτοκεφαλίας ἥ ἰσχυρίζονται, ὅτι δῆθεν δέν ἔχομεν τό κανονικόν δικαίωμα νά κρίνωμε τήν ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά μόνον νά τήν ἐφαρμόσωμεν, παρ'ὅτι διά τῆς ἐφαρμογῆς θά γίνωμε συναυτουργοί εἰς μία ἄκυρο πράξι, ὡς κατωτέρω θά ἀποδείξω, πού διασαλεύει τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παραθεωροῦντες ὅλοι τίς βασικές προϋποθέσεις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος πού εἶναι ὁ σεβασμός τῆς ταυτότητος τῶν ποινῶν, ἐνός ἐκ τῶν τεσσάρων συνεκτικῶν στοιχείων (α. Κοινό ποτήριο, β. Δίπτυχα, γ. Εἰρηνικά γράμματα, δ. Ταυτότης ποινῶν) τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ἡ κανονική δωσιδικία, ἐπί τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως. Ἡθελημένως ἥ ἀθελήτως παραθεωροῦν τίς βασικοτάτες αὐτές προϋποθέσεις τοῦ φαινομενικῶς περιπεπλεγμένου αὐτοῦ προβλήματος γιά τό ὅποιο ἡ Ἀγιωτάτη μας Ἐκκλησία ἔχει δώσει λύσι διά τῆς Ἀγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τό 691μΧ, ἐπί Ἰουστινιανοῦ Β΄ τοῦ Ρινοτμήτου, συνελθούσης ἐν Τρούλῳ, ἡ ὁποία διά τοῦ Β΄ Αὐτῆς Κανόνος ἐπεκύρωσε ὀρισμένως τούς ἐν Καρθαγένη Ἱ. Κανόνας οἱ ὅποιοι ἐπιλύουν τό θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δωσιδικίας ἀπό τοῦ ἔτους 424. Εἰς τό σημεῖο αὐτό, πρέπει νά εἰπωθεῖ, ὅτι στήν ἀγία μας Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ἐθιμικό δίκαιο, διότι τό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέει ἀπό τήν Ἀποκάλυψι τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἔνσαρκος Ἀλήθεια κατὰ τήν ἰδική Του κοσμική διακήρυξι «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰω. 14,6) καί ἀπό τήν ἐπίπνοια τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πού τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεδήμησε στήν Ἐκκλησία καί παραμένει σέ Αὐτήν κατὰ τήν ἀψευδῆ βεβαίωσι τοῦ Κυρίου «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰω. 16,13). Ἐπομένως τό Δίκαιο στήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι ἀνθρωπίνη νομοκατασκευή καί ἀντίληψι ἀλλά πηγάζει ἀπό τόν ἀποκεκαλυμμένο Εὐαγγελικό Νόμο, τούς κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Τοπικῶν πού Ἐκεῖνες ἐκύρωσαν καί τούς Κανόνες τῶν Ἀγίων Θεοφόρων Πατέρων. Εἰρήσθω δέ ἐν προκειμένῳ ὅτι καί ἐάν ἀκόμη δεχθῶμεν ὅτι ὑφίστατο στήν Οὐκρανία συντρέχουσα κανονική ἁρμοδιότης καί δωσιδικία τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διότι

«ἐπιτροπικῶς» εἶχε παραχωρηθεῖ στήν Ρωσική Ἐκκλησία ἡ Οὐκρανία τό 1686, ἡ συντρέχουσα αὐτή ἀρμοδιότης καί δωσιδικία ἔπαυσε ὅταν ἐκινήθη πρώτη ἡ Ρωσική Ἐκκλησία καί ἐπεραιώθη ἡ κανονική διαδικασία, γεγονός πού ἀνεγνώρισε καί ὁ Σεπτός Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικό Του Γράμμα πρὸς τόν μακαριστόν Πατριάρχη Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον, πού παραθέτω κατωτέρω.

4. Ἀσφαλῶς τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατά τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατά τούς θείους καί ἱερούς Κανόνας Γ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ΚΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τά πρεσβεῖα τιμῆς μεταξύ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων, μετά τόν Θρόνο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης στήν Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία. Μετά δέ τήν σχᾶσι καί ἔκπτωσι ἐξ Αὐτῆς τοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, πού ἀπέβη δυστυχῶς ὁ παναιρετικός Παπισμός, ὁ ὀλετήρας τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ (Θρησκευτικοί πόλεμοι, ἱερά Ἐξέτασις, Μεταρρύθμισις, ἀθεῖσμός, μηδενισμός) τυγχάνει ὁ πρῶτος Θρόνος στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία καί ἔχει τό κανονικό καί ἔννομο δικαίωμα τῆς τιμητικῆς προεδρίας, τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τῆς προεδρίας, ὡς *primus inter pares*, συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ συντονισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς συμβαίνει μέ ὅλες τίς προεδρίες ἀνά τόν κόσμον διῴστορικῶς, χορηγεῖ δέ Αὐτοκεφαλία καί Αὐτονομία σέ Ἐκκλησιαστικές Δομές, ὑπό τόν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, ἀπό τήν ὁποθενδήποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενική Σύνοδο.

Τά ἀνωτέρω βεβαίως ἰσχύουν ἐπειδή δέν κατορθώθηκε μέ κύρια εὐθύνη τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ συναπόφασις τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γιά τήν ἀποδοχή διαδικασίας χορηγήσεως τῆς Αὐτοκεφαλίας καί τοῦ Αὐτονόμου πού συζητεῖται ἐπὶ πενήντα ἔτη καί προβλέπει αἵτησι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, συναίνεσι τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας καί ἔγκρισι τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Κατά ταῦτα τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἠδύνατο νά χορηγήσει Αὐτοκεφαλία σέ Ἐκκλησιαστική Δομή πού τό ζητεῖ καί πού πληροῖ τούς κανονικούς ὅρους, ἀλλά στήν συγκεκριμένη περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας παρ'ὅτι αὐτή ἡ ἀνεξάρτητη κρατική πλέον ὄντοτης εἶχε τό κανονικό δικαίωμα ἡ κανονική τῆς Ἐκκλησίας νά ἐκζητήσῃ τήν χορήγησι καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας κατά τάς διατάξεις τοῦ ΙΖ' ἰ. Κανόνος τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορευούσης «Εἰ δὲ καί τις ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐκαινίσθῃ πόλις, ἢ αὖθις

καινισθείη, τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ἢ τάξις ἀκολουθεῖτω», ἐγείρεται τό θέμα ὅτι ἡ μόνη κανονική ἐκκλησιαστική δομή τῆς χώρας, πού μέ ἀπόφασι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ ἀπό τό 1686 διοικεῖται ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας καί σήμερα ἔχει καθεστῶς αὐτονομίας χορηγηθέν ἀντικανονικῶς ἀπό τήν Ρωσική Ἐκκλησία, δέν ἐπιθυμεῖ καί δέν ἐπιδιώκει τήν ἀνακήρυξί της σέ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία.

Γι' αὐτό καί δέν χωρεῖ οὐδεμία σύγκρισι τοῦ χορηγηθέντος Αὐτοκεφάλου στούς σχισματικούς καί παρασυναγώγους τῆς Οὐκρανίας, μέ τήν κανονική χορήγησι ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας στίς Κανονικές Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σερβίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Ἀλβανίας καί τῆς Τσεχίας-Σλοβακίας. Τήν Αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐπέδιδωκαν ὁ δυτικόφιλος τέως Πρόεδρος τῆς Χώρας Πέτρο Ποροσένκο, τό Κοινοβούλιο καί οἱ δύο σχισματικές Δομές, ἡ «Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία-Πατριαρχεῖο Κιέβου», πού ἀποσπάστηκε τό 1992 ἀπό τό Ρωσικό Πατριαρχεῖο, μέ σκληρές ἐπιθέσεις καί ἀναθέματα κατά τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μέ ἐπικεφαλῆς τόν καθηρημένο καί ἀναθεματισμένο πρῶην Μητροπολίτη Κιέβου, μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) καί ἡ «Οὐκρανική Αὐτοκέφαλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», πού δημιουργήθηκε τό 1921 ἀπό τίς Σοβιετικές Ἀρχές μέ τόν ψευδεπίσκοπο Βασίλειο Λιπκίβσκυ πού χειροτονήθηκε ἀπό «ἱερεῖς καί λαϊκούς»!!! καί ἔνεκεν τῆς συμπράξεώς της μέ τούς Ναζί κατακτητές τῆς Χώρας κατεδιώχθη καί συνέπτυξε δῆθεν «ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν» καί μετά ταῦτα ἀνεβίωσε τό 1980 ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Πατριάρχη» Μστισλάβ πού ζοῦσε στή Δύση καί διοικεῖτο ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς, καθηρημένο πρῶην ἱερέα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας «χειροτονημένο» ψευδεπίσκοπο ἀπό τόν καθηρημένο Διάκονό της Βίκτωρα Τσεκάλιν, τραγικό πρόσωπο μέ πλούσιο «ἱστορικό», ὡς «Ὁρθόδοξος» ψευδεπίσκοπος, Οὐνίτης, Εὐαγγελικός, Πάστορας, κατεγνωσμένος δικαστικῶς παιδεραστής, συνταξιοδοτηθεὶς ὡς φρενοβλαβής.

Τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο «ἀπεκατέστησε» στήν κανονική τάξι τίς δύο αὐτές σχισματικές «Ἐκκλησιαστικές» Δομές μέ τούς ἐπικεφαλῆς των, τῶν ὁποίων τήν κανονική κατάστασι οὐδεμία ἄλλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνεγνώριζε καί ἀναγνωρίζει ἄχρι τοῦ νῦν. Εἰδικώτερα ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο), κληρικός τυγχάνων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὡς Μητροπολίτης Κιέβου τό 1992 καθηρέθη, ὅπως προελέχθη, ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑπουργήματος καί μετά ταῦτα ἀνεθεματίσθη γιά τήν πρόκλησι σχίσματος ἀλλά καί γιά ἐτέρας

άντικανονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας (πορνεία), ὁ δέ ἕτερος Μακάριος Μάλετις οὐδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται, ὡς καταδείξαμε.

Ἐν συνεχείᾳ συνεκροτήθη μία λεγομένη «Ἐνωτική Σύνοδος», πού ἐξέλεξε ὡς «Προκαθήμενο» τόν «Μητροπολίτη» Ἐπιφάνιο, «χειροτονία» τοῦ ἀναθεματισμένου μοναχοῦ Φιλαρέτου καί ἀκολουθῶς χορηγήθηκε στήν προελθούσα, ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν νέα Δομή τό καθεστώς τῆς Αὐτοκεφαλίας. Τό κρίσιμο ἐπομένως θέμα πού τίθεται ἀπό κανονικῆς ἐπόψεως στό συγκεκριμένο ζήτημα εἶναι ἐάν οἱ ἀποφάσεις τελείας Συνόδου προεδρευομένης ὑπό Πατριάρχου ὡς εἶναι ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶναι ἀνέκκλητες ἢ δύνανται νά ἐκκληθοῦν ἐνώπιον ἄλλης Πατριαρχικῆς Συνόδου. Τό θέμα αὐτό ἀπησχόλησε τήν Οἰκουμενική Ἐκκλησία μετὰ τήν Σύνοδο τῆς Σαρδικῆς καί τούς κανόνες Αὐτῆς Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ στήν ὁποία μετεῖχαν οἱ Δυτικοί Ἐπίσκοποι καί προήδρευσε ὁ Ὅσιος Κορδοῦης, συγκροτηθείσης ἐν ταύτῃ καί Συνόδου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων στήν σημερινή Φιλιππούπολη.

Πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος ἐπικαλούμενος τούς κανόνες τῆς Σαρδικῆς, ὡς κανόνες δῆθεν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα ὑπάτου δικαστοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἀφρικῆς καί ἀξίωσε τήν ἀποκατάστασι τοῦ καθαιρεθέντος ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Sicca Οὐρβανό, πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου. Οἱ ἀφρικανοί Ἐπίσκοποι ἀπέκρουσαν διαρρήδην τό ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου καί τοῦ διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α΄ ἀξιούμενο δικαίωμα ὑπάτου δικαστοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν τους τό 424.

Προηγουμένως ἡ ἐν Καρθαγένῃ τοπική σύνοδος μέ τόν ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ' ἀρίθμῃσιν «Πηδαλίου»), ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπαρά-λακτος καί μέ τόν ΡΛΔ (129) κανόνα τῆς ἰδίας Συνόδου νομοθέτησε: «Ὅμοίως ἤρεσεν, ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι καί οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοί, ἐν αἷς ἔχουσιν αἰτίαις, ἐάν τὰ δικαστήρια μέμφωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν καί, μετὰ συναινέσεως τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαθῶσιν οἱ προσκαλούμενοι παρ' αὐτῶν ἐπίσκοποι. Διό, εἰ καί περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καί περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὠρίσται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικὰ δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν κοινωνίαν» καί τό ἀπολύτως σημαντικόν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς

ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπεκυρώθησαν ὁρισμένως καί ὀνομαστικῶς ἀπό τόν Β΄ κανόνα τῆς Ἀγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπλῶς δέ ἀπό τόν Α΄ τῆς Δ΄ καί τόν Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπομένως ἡ Ἀδιαίρετος Ἐκκλησία ἐδέχθη ὅτι τά ὑπό τοῦ Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ κανόνων τῆς Σαρδικῆς, ὀριζόμενα ἀφοροῦσαν εἰδικό προνόμιο πού ἀπενεμήθη στόν τότε Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, διά τούς ὑπ' αὐτόν ὑποκειμένους Ἐπισκόπους καί μόνον καί ὄχι ἀνάθεσις ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας σέ αὐτόν. Σχετικά ὁ Ζωναρᾶς λέγει: «Οὔτε οὖν τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐστίν ὁ κανὼν, οὔτε πάσας τάς ἐκκλήτους ἀνατίθησι αὐτῷ ἀλλά τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ» (Σ.Γ.241), ὁ δέ Βαλσαμών ἀναφέρει: «εἰδικόν γάρ ἐστί τοῦτο εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις τοῦ Πάπα καί κρατεῖν ὀφείλει ἔνθα ἐξεφωνήθη» (Σ.Γ.239). Συνεπῶς ἡ ἀπαίτησις τοῦ τότε Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης γιά προνόμιο ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀπερρίφθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔγινε δεκτὴ ἡ κανονικὴ διάταξις τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης διά τῆς Ἀγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅτι θά ἀφορίζονται οἱ κληρικοὶ ἐτέρου ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος πού θά ἐκκαλοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης τάς ὑποθέσεις των.

Στὴν Ὁρθόδοξο Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἰ. Κανόνων Θ΄ καί ΙΖ΄ τῆς Ἀγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού διακελεύουν: «Εἰ δὲ πρὸς τὸν τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μητροπολίτην, ἐπίσκοπος ἢ κληρικὸς ἀμφισβητοίῃ, καταλαμβάνέτω τὸν ἑξαρχὸν τῆς διοικήσεως, ἢ τὸν τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, καὶ ἐπ' αὐτῷ δικαζέσθω», σέ προσβολή δι' ἐκκλήτου δέν ὑπόκειται, δηλ. τυγχάνει ἀνέκκλητος ἐκδοθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπὸ τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου, συνελθούσης κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ΚΗ΄ ἀποστολικοῦ Κανόνος καί τοῦ Δ΄ κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ὅπως εἶναι ἢ ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ Ἐξάρχου τῆς Διοικήσεως τελοῦσα Γενικὴ Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ἢ ἢ ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Πατριάρχου τελοῦσα Σύνοδος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος.

Τόσον ὁ Θ΄ ὅσο καί ὁ ΙΖ΄ Ἰ. Κανόνες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θέτουν διαζευκτικὸ ἢ/στὴν ἴδια κανονικὴ πρόβλεψι γιά τὸν Ἐξαρχὸ τῆς Διοικήσεως καί τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καί παρέχουν δυνατότητα ἰσοτίμου προσφυγῆς καί ἐπομένως δέν ἀνιδρύουν οἱ κανόνες γιά τὸν Ἀρχιεπίσκοπο

Κωνσταντινουπόλεως υπερτάτη δικαστική αρμοδιότητα και άλλο βαθμό δικαιοδοσίας. Έξαρχος δέ τῆς Διοικήσεως σήμερον εἶναι ὁ Πρόεδρος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Ὁ Βαλσαμών ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκεινται, Ν ΡΚΓ΄, κβ, Β.Γ.α.λη «ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἐκείνης τῆς διοικήσεως μεταξύ αὐτῶν ἀκροάσθω, κακεῖνα ὀριζέτω ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι, καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου», στήν δέ «Ἐπαναγωγή» ΙΑ΄,6(J.G.R. τ Β΄, 260) «Τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ὑφ’ ἐτέρου, ὡς ἀρχή καί αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων», ὁ δέ Ἱερός καί Μέγας Φῶτιος στά «Νομοκανονικά» του Θ, α΄ (Σ.Α. 169) γράφει: «οὔτε γάρ ἐκκαλοῦντο αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι».

Κατά ταῦτα ἡ δικαστική κρίσις οἵασδήποτε Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου πού ἀποτελεῖ κατὰ τό κανονικό μας δίκαιο τελεία Σύνοδο καί ἐκφέρεται μετὰ ἀπό ἐκδίκασι κανονικῆς ὑποθέσεως τυγχάνει ἀνέκκλητος δυναμένη μόνον νά ἐκκληθῇ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Τό ποινικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας» σελ. 836 ἐπ., ΑΘΗΝΑΙ 1962). Ὑπομνηματίζων ὁ θεοφώτιστος Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης τόν Θ΄ Κανόνα τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στίς σελ. 192-193 «Πηδάλιο» ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «ἀπαντῶν» στόν ἐξωμότη καί ἐξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα καί στούς ὅπως ἀναφέρει Παπιστές Βίνιον καί Βελαρμῖνον, ἀναφέρεται στό ζήτημα μέ ἐξαίρετη κανονική ἀνάλυσι λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ὅτι μέν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τάς διοικήσεις καί ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπό τόν Κανόνα τοῦτον ἡ ἐκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δῆλόν ἐστι ἅ. διατί ἐν τῇ δ΄. πράξει τῆς ἐν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ὁ Κων/νουπόλεως Ἀνατόλιος ἐνεργήσας ὑπερόρια, καί λαβών τήν Τύρον ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν της Φώτιον, καί δούς αὐτήν εἰς τόν Βηρυτοῦ Εὐσέβιον, καί καθελὼν καί ἀφορίσας τόν Φώτιον, ἐμέμφθη καί ἀπό τούς ἄρχοντας, καί ἀπό ὅλην τήν Σύνοδον διά τοῦτο. Καί ἀγκαλά ἐπροφασίσθη πολλά, μέ ὅλον τοῦτο ὅσα ἐκεῖ ἐνήργησεν, ἀκυρώθησαν ὑπό τῆς Συνόδου, καί ὁ Φῶτιος ἐδικαιώθη, καί τάς ἐπισκοπὰς τῆς Τύρου ἔλαβε. Διό καί ὁ Ἐφέσου Ἰσαάκ ἔλεγεν εἰς Μιχαήλ τόν πρῶτον τῶν Παλαιολόγων, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐκτείνει τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπὶ τά Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (κατά τόν Παχυμέρην βιβλ. στ΄. κεφ. α΄)• β΄. ὅτι οἱ πολιτικοί καί βασιλικοί νόμοι δέν προσδιορίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις καί ἀπόφαισι δέν δέχεται ἐκκλητον, ἀλλ’ ἀορίστως ἐκάστου Πατριάρχου καί τῶν Πατριαρχῶν πληθυντικῶς.

Λέγει γάρ Ἰουστινιανός Νεαρά ργκ΄, ὁ Πατριάρχης τῆς Διοικήσεως ἐκεῖνα ὀριζέτω, ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου. Καί ὁ σοφός Λέων ἐν τῷ ἀ. τίτλ. τῆς νομικῆς αὐτοῦ ἐπιτομῆς, λέγει, τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλητῶ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ἀπό ἄλλον, ὡς ἀρχή ὃν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξ αὐτοῦ γάρ πάντα τά κριτήρια, καί εἰς αὐτό ἀναλύει. Καί ὁ Ἰουστινιανός πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. τῆς συναγωγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁ ἀρμόδιος Πατριάρχης ἐξετάσει τήν ψῆφον, μή δεδιώς ἔκκλητον, καί βιβλ. ἀ. τιτλ. δ΄ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαταγῆς, οὐκ ἐκκαλοῦνται αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι, καί πάλιν βιβλ. ἀ. τίτλ. δ΄. κεφ. κθ΄ κατά τῶν ἀποφάσεων δέ τῶν Πατριαρχῶν, ἐνομοθετήθη ἀπό τούς πρό ἡμῶν Βασιλεῖς νά μή γίνεται ἔκκλητος.

Λοιπόν ἀνίσως κατά τούς Βασιλεῖς τούτους, οἵτινες συμφωνοῦσι μέ τούς ἱερούς Κανόνας, αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν πάντων δέν δέχονται ἔκκλητον, ἤτοι δέν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νά ἀνακρίνη; καί ἄν ὁ παρών Κανών τῆς δ΄ ἀλλά καί ιζ΄ αὐτῆς, σκοπόν εἶχε νά ἔχη ὁ Κωνσταντινουπόλεως τήν ἔκκλητον τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν, πῶς οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν θεσπίσουν ἐκ διαμέτρου ὅλον τό ἐναντίον, εἰς καιρόν ὅπου αὐτοί ἐγίνωσκον ὅτι οἱ μή συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοί νόμοι μένουσιν ἄκυροι; γ΄. ὅτι, ἄν δώσωμεν κατά τούς ἀνωτέρω Παπιστάς ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τούς Πατριάρχας, καί ἀνακρίνει τάς κρίσεις αὐτῶν, ἐπειδή ὁ Κανών δέν κάμνει ἐξαίρεσιν τίνος καί τίνος Πατριάρχου, ἄρα κρίνει ὁ αὐτός καί ἀνακρινεῖ καί τόν Ρώμης, καί οὕτως ἔσται ὁ Κωνσταντινουπόλεως καί πρῶτος καί ἔσχατος καί κοινός κριτής πάντων τῶν Πατριαρχῶν καί αὐτοῦ τοῦ Πάπα».

Ἄς σημειωθεῖ ἐνταῦθα ὅτι Καθηγητής καί πρωτιστεύων Ἱεράρχης σέ πολυσέλιδο κείμενό του γιά τό Οὐκρανικό ζήτημα προβάλλει τούς Κανόνες τῆς Σαρδικῆς ἀλλά «λησμονεῖ» τούς νεωτέρους Κανόνες τῆς Καρθαγένης καί τήν ἐπικύρωσί τους ὀρισμένως ἀπό τόν Β΄ Κανόνα τῆς ἀγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀναφερόμενος δέ στό Ἱ. Πηδάλιον καί μή δυνάμενος νά ἀντικρούσει τόν Θεοφώτιστο Ἅγιο Νικόδημο πειρᾶται νά ἀπομειώσῃ τό κύρος τοῦ Ἱ. Πηδαλίου ἀποσιωπῶν τόν ἱερώτατον καί Θεοφόρον συγγραφέα του, ἀποδίδων αὐτό σέ ἀνωνύμους δῆθεν συγγραφεῖς του. Συνεπῶς κανονικό δικαίωμα ἐπανεξετάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ

Μοναχοῦ Φιλαρέτου (Ντενισένκο) μετά τίς ἀποφάσεις τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἔχει μόνον ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε ὁ Σεπτὸς Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, πρὸς τὸν Ὅποιον χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην καὶ σεβασμόν διότι κατ' ἄνθρωπον τοῦ ὀφείλω τὴν εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγήν καὶ χειροτονίαν μου, ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα πρὸς τὸν Μακαριστὸν Πατριάρχην Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον ἀποδέχεται γράφων: «Εἰς ἀπάντησιν πρὸς σχετικὸ τηλεγράφημα καὶ γράμμα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Μακαριότητος, ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἐν τῇ καθ' Ὑμᾶς ἀδελφῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας, ὅπερ πρόβλημα ὠδήγησε τὴν Ἱεράν Σύνοδον αὐτῆς ὅπως προβῇ, δι' οὓς οἶδεν αὕτη λόγους, εἰς τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἄχρι πρότινος ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων Συνοδικοῦ μέλους αὐτῆς Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, ἐπιθυμοῦμεν ἵνα γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάπῃ ἀδελφικῶς ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουσα εἰς τό ἀκέραιον τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τὰ Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγω, μὴ ἐπιθυμοῦσα τό παράπαν ἵνα παρέξῃ οἰανδῆτινα δυσχέρειαν εἰς τὴν καθ' Ὑμᾶς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν» ἀναγνωρίζων, ὡς Κανονολόγος, τὴν ἀρχὴν τῆς ταυτότητος τῶν ποινῶν, γεγονὸς πού ἐπανέλαβε καὶ μετὰ στό γράμμα του γιὰ τὸν ἀναθεματισμὸ τοῦ ἰδίου, Φιλαρέτου (Ντενισένκο), (1997) πρὸς τὸν Πατριάρχην Μόσχας: «Λαβόντες γνῶσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀνακοινώσαμεν ταύτην τῇ Ἱεραρχίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ προετρεψάμεθα αὐτὴν ὅπως οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἔχῃ τουντεῦθεν μετὰ τῶν εἰρημένων».

5. Οἱ Ἱ. Κανόνες Θ' καὶ ΙΖ' τῆς Ἀγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιέρωσαν, ὅπως προείπαμε, τὸν ἴδιο βαθμὸ δωσιδικίας γιὰ τὸν Ἐξάρχον τῆς Διοικήσεως (σημερινὸ Πρόεδρο τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καὶ γιὰ τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην-Ἀρχιεπίσκοπον Κων/νουπόλεως καὶ μέ αὕτῃ τὴν κανονικὴν ρύθμισιν δέν ἀνίδρυσαν μείζονα δικαιοδοσίαν δι' οὐδένα Πατριαρχικὸ Θρόνον. Συνεπῶς ὁ καταδικασθεὶς ὑπὸ τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου δέν ἔχει τό δικαίωμα προσφυγῆς σέ ἄλλη Πατριαρχικὴ Σύνοδο παρὰ μόνον στήν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἐναργέστερα νομοθέτησε ἡ Ἀγία ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μέ τὴν διὰ τοῦ Β' Ἱ. Κανόνος Τῆς ὀνομαστικῶς ἐπικύρωσι τῶν κανόνων τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἡ ὁποία ὅπως ἀναφέρεται ἀπέρριψε τὴν ἀπαίτησιν γενικῆς δωσιδικίας τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ συνεπῶς κάθε ἐτέρου Πατριάρχου ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ὁ νεώτερος Ἱ. Κανόνας, ὁ Β' τῆς Ἀγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

ὁρισμένως ἐκύρωσε τούς Ἱ. Κανόνες τῆς Καρθαγένης καί ὡς νεωτέρα κανονική διάταξις τροποποιεῖ κάθε παλαιότερα καί κατισχύει αὐτῆς, ὅπως σέ κάθε δικαϊκό σύστημα ἰσχύει καί ὡς καταδεικνύεται ἀπό τήν ἐπί τοῦ ὅρους Ὁμιλία τοῦ Κυρίου «Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιорκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως.» (Ματθ. 5,33-34)

Τό προκύπτον συμπέρασμα ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ρυθμίσεως διὰ τήν περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας, εἶναι ὅτι ἐσφαλμένως καί ἄνευ κανονικῆς ἀρμοδιότητος καί δωσιδικίας ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξεδίκασε ἐκκλήτους καί ἔκρινε ἐπὶ τελεσιδίκων κανονικῶν ὑποθέσεων πρώην κληρικῶν ἄλλης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τροποποιοῦσα καί ἀκυρώνουσα ἀποφάσεις τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου χωρίς σχετική κανονική ἀρμοδιότητα. Ἐπομένως οἱ ἀποφάσεις κανονικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων τῶν δύο σχισματικῶν Δομῶν τῆς Οὐκρανίας, πού προηγήθηκαν τῆς χορηγήσεως τοῦ Τόμου τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἄκυρες καί συνεπῶς ἡ Ἀπόφασις χορηγήσεως καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας σέ ἀνύπαρκτον Κανονικῶς Ἐκκλησίᾳ ἀπαρτιζομένη ἀπό Κανονικούς παραβάτες, ἀποβαίνει καί αὕτη ἄκυρος.

Αὐτά ἀσφαλῶς πρέπει νά καταγνωσθοῦν πλέον ὑπὸ πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ ὁποία δι' ἐνεργειῶν τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τόν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχη κ.κ. Βαρολομαῖον πρέπει τάχιστα νά συνέλθει γιά νά ἀντιμετωπιστεῖ αὐτό τό φαινομενικῶς δυσεπίλυτο ζήτημα, τό ὁποῖο δυστυχῶς οὐδεὶς θέτει στήν πραγματική κανονική του βάσι καί κυρίως νά ἀντιμετωπισθεῖ ὁ μέγιστος κίνδυνος διασπάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν μέ ἀπροβλέπτους συνεπείας διὰ τήν εὐστάθεια τῆς Ἀγιωτάτης, Ὁρθοδόξου, Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μίας, Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διερωτῶμαι, ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων ἀγνοεῖ τά ἀνωτέρω;

Ἡ δέ Συνοδική Ἐπιτροπή Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων ἔχει μελετήσῃ τίς συνέπειες ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκύρου αὐτῆς Αὐτοκεφαλίας, ὅπως εἰσηγήθηκε στήν Διαρκῇ Ἱερά Σύνοδο, προδήλου κανονικοῦ σφάλματος τοῦ Σεπτοῦ

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τήν βεβαία ἀντίδρασι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μέ τήν διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν τυχόν ἀναγνώρισι στήν Ἑλλάδα ἐτέρας θρησκευτικῆς «Δομῆς» πού ἤδη τελεῖ σέ κοινωνία μέ τήν ὑπερόρια στήν Ἀμερική Ρωσική Ἐκκλησία τῆς πρώην Συνόδου τοῦ Κάρλοβιτς (ROCOR); Ἀντιλαμβανόμεθα εἰλικρινῶς τόν κυκεῶνα πού ἔρχεται; Εἴμεθα ἕτοιμοι νά ἀναλάβωμε τίς εὐθύνες μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰωνιότητός μας καί τῆς Ἱστορίας;»

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

October 13, 2019